

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Martina Kopy, ve věci

žalobce: **A. R.**
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Rybníkářem
sídlem tř. Kpt. Jaroše 3, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2021, č. j. MV-65226-5/SO-2021

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2021, č. j. MV-65226-5/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 2. 2021, č. j. OAM-3378-34/ZR-2019 (dále jen „Ministerstvo“). Tímto rozhodnutím bylo podle § 77

odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení žalobce k trvalému pobytu a stanovena lhůta k vycestování z území České republiky.

II. Obsah žaloby

2. Napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné. Žalovaná porušila § 2 odst. 1, odst. 3, odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podmínky dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nejsou dány, nejsou tak splněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu.
3. Není naplněna podmínka opakované narušení veřejného pořádku. Stran prvních dvou odsouzení žalobce – rozsudkem Městského soudu pro mládež v Brně sp. zn. 8 Tm 82/2005 a trestním příkazem Městského soudu v Brně sp. zn. 3 T 201/2009, se na žalobce hledí, jako by nebyl odsouzen. V prvním případě žalobce vykonal trestní opatření veřejně prospěšných prací, ve druhém případě se žalobce osvědčil ve zkušební době.
4. Není naplněna ani podmínka porušení veřejného pořádku závažným způsobem. Důvodem pro zrušení trvalého pobytu není jakékoli opakované narušení veřejného pořádku ze strany cizince, musí se jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Stran tohoto pojmu je nutné vycházet z judikatury. O závažnosti narušení veřejného pořádku svědčí zejména, jaký trest byl uložen. Jestliže byl žalobci za trestnou činnost projednávanou u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 12 T 125/2019 (i v případě předchozích odsouzení) uložen mírnější trest nespojený s přímým odnětím svobody (podmíněný trest odnětí svobody), závažnost narušení nebyla až tak vysoká pro podřazení pod pojem „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“. V případě závažného porušení veřejného pořádku by se soud s alternativním trestem nespojeným s přímým odnětím svobody jistě nespokojil.
5. Podle nejnovější judikatury Ústavního soudu ČR (např. nález ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20) lze za závažné narušení veřejného pořádku, odůvodňující zrušení trvalého pobytu cizince, považovat jen takové narušení veřejného pořádku, které lze označit za skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Aby byl tedy cizinci zrušen trvalý pobyt, nepostačuje jakékoliv spáchání trestného činu, musí se jednat o takovou situaci, ve které hrozí aktuální a zásadní narušení základů společnosti a základů státu.
6. Dále nejsou splněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu, neboť by toto rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce má v České republice veškeré rodinné a sociální zázemí – má zde rodiče, sourozence, družku, se kterou žije ve společné domácnosti a s níž vychovává dvě společné děti. Žalobce má se svými dětmi pěkný vztah, děti od malička vychovává, stará se o ně, podílí se na jejich výživě, děti ho mají rády. Zrušení povolení k trvalému pobytu je tedy v případě žalobce v rozporu se zájmem na slučování rodin a výrazným způsobem by narušilo jeho rodinný život a veškeré rodinné zázemí celé rodiny – nejsou tak splněny humanitární podmínky pro rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalovaná ohledně přiměřenosti zásahu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce pochybila, neučinila vše k dostatečnému zjištění skutkového stavu věci, na základě kterého by mohlo být objektivně a spravedlivě rozhodnuto. Žalovaná porušila zákon.
7. Z popsanych důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalobce v žalobě zopakoval řadu námitek, které již uvedl ve svém odvolání. Žalovaná tak odkazuje na napadené rozhodnutí. Žalobce se posledního trestného činu dopustil 25 útoky. Podmínku opakovaného narušení veřejného pořádku lze naplnit též opakovanými útoky, přestože jsou následně klasifikovány jako jeden trestný čin. Žalobce je speciálním recidivistou, 25 útoky proti majetku způsobil škodu více než půl milionu korun. Trestnou činnost páchal po delší časové období. Byl odsouzen sice nepodmíněně, ovšem ke třem letům se zkušební dobou pěti let. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí vyrovnala s jednotlivými aspekty zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Ústní jednání

9. Dne 27. února 2024 proběhlo ve věci ústní jednání, Účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci. Soud neprovedl další dokazování výsledků družka žalobkyně a rodinnými fotografiemi, které měla prokázat soužití žalobce s družkou a společnými dětmi. O jejich soužití a péči žalobce o děti totiž neměl pochybnosti.

V. Posouzení věci soudem

10. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a jedná se o žalobu přípustnou.
11. Podle ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel Krajský soud v Brně (dále jen „soud“) při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. V projednávané věci je předmětem sporu, zda byly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce.
13. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu,“* a to *„za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
15. Ze správního spisu soud zjistil, že Městský soud v Brně shledal žalobce dne 23. 10. 2019 rozsudkem č. j. 12 T 125/2019-1243, vinným ze spáchání zločinu krádeže dle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. c) zák. č. 40/2009, trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „trestní zákoník“), ze spáchání přečinu poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku dle § 234 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobce byl odsouzen podle § 205 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let. Podle § 81 odst. 1 za použití § 85 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně žalobci odložil na zkušební dobu v trvání pěti let, současně byl nad žalobcem vysloven dohled. Žalobci Městský soud uložil, aby ve zkušební době podle svých sil uhradil 32 poškozeným škodu, jež přečinem spáchal, dále mu uložil trest propadnutí věci. Žalobce se dle rozsudku sám nebo společně se spolupachatelem, po předchozí domluvě v úmyslu obohatit se, po překonání překážek vloupal do automobilů, z nichž zcizoval především elektroniku a finanční prostředky. Žalobce sám v 10 případech a v 15 případech společně se spolupachatelem provedli vloupání do různých motorových vozidel, přičemž svým jednáním způsobili celkovou škodu ve výši 529 628 Kč. K trestné činnosti docházelo v období od 2. 7. 2018 do 25. 1. 2019.

16. Z opisu evidence rejstříku trestů vyplývá dále odsouzení Městským soudem v Brně, rozsudkem ze dne 26. 7. 2005 sp. zn. 8 Tm 82/2005, za spáchání provinění krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), b) zák. č. 140/1961 Sb., trestní zákon, dílem dokonalým, dílem ve stádiu pokusu a odsouzení Městským soudem v Brně trestním příkazem sp. zn. 3 T201/2009 za trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 zák. č. 140/1961 Sb., trestní zákon.
17. Ministerstvo zahájilo dne 26. 11. 2019 správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, čehož se dopustil svým opakovaným protiprávním jednáním a pravomocným odsouzením. Ministerstvo poukázalo na shrnutí Policejního prezidia ČR, odbor mezinárodní policejní spolupráce, ze kterého vyplývá, že žalobci byl uložen trest vyhoštění pro ilegální vstup a pobyt v Itálii na deset let (rozhodnutím italského soudu v Arzignano ze dne 10. 11. 2011). Žalobce měl v Itálii kriminální záznam pro spáchání krádeže. Podáním ze dne 29. 4. 2020 informoval sociální odbor Úřadu městské části Brno-Líšeň o výsledcích sociálního šetření stran syna žalobce. Podáním ze dne 1. 7. 2020 doložil žalobce rodný list syna, v němž je již zapsán jako otec a též zápis o určení otcovství k nenarozenému dítěti souhlasným prohlášením rodičů. Ministerstvo shrnulo trestnou činnost žalobce a uvedlo, že jeho protiprávní jednání se neustále opakuje, předchozí opatření soudů na něj nemělo prakticky vůbec žádný vliv. Žalobce páchá stále stejnou majetkovou trestnou činnost, jedná se o speciálního recidivistu. Závažnost narušování veřejného pořádku byla ze strany žalobce opakovaně navýšena, a to jak počtem útoků, tak celkovou škodou. Žalovaná se se závěry Ministerstva ztotožnila.
18. Dle žalobce žalovaná porušila § 2 odst. 1, odst. 3, odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalobce neuvedl, v čem konkrétně měla žalovaná daná ustanovení porušit. Z rozhodnutí žalované jsou zcela jasně patrné rozhodovací důvody, které vedly k závěru o zamítnutí odvolání. Žalovaná postupovala v souladu se zákony a zjistila stav věci tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti. Zdejší soud tak při svém přezkumu neshledal porušení předmětných ustanovení, protože nelze shledat tuto námitku žalobce důvodnou.
19. Dále měla žalovaná dle žalobce porušit § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu nejsou dle žalobce splněny. Není totiž dána podmínka, že žalobce závažným způsobem veřejný pořádek narušuje opakovaně, neboť se na žalobce hledí, jako by nebyl odsouzen. Žalobce byl mimo poslední odsouzení odsouzen

rozsudkem Městského soudu pro mládež v Brně sp. zn. 8 Tm 82/2005 a trestním příkazem Městského soudu v Brně sp. zn. 3 T 201/2009.

20. Žalovaná v napadeném rozhodnutí správně poukázala na to, že lze přihlédnout i k zahlazeným odsouzením. Zákon totiž blíže nespecifikuje, k čemu mohou správní orgány při posouzení narušení veřejného pořádku přihlížet (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 9 Azs 90/2019-32). NSS v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, č. 2835/2013 Sb. NSS, uvedl: „*Ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona shodné i § 106 trestního zákoníku).*“ Nutno přihlédnout i k tomu, že žalobce se posledního trestného činu dopustil 25 útoky. Podmínku opakovaného narušení veřejného pořádku lze naplnit rovněž opakovanými útoky, přestože jsou následně klasifikovány jako jeden trestný čin (viz rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 As 15/2012-33). V případě žalobce je navíc z počtu trestných činů a jejich opakování zřejmé, že jako celek naplňují předpoklad narušení veřejného pořádku. Správní orgány tedy správně uzavřely, že podmínka opakovaného narušení veřejného pořádku byla splněna.
21. Žalobce dále namítá, že není naplněna podmínka narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, dle kterého lze za závažné narušení veřejného pořádku, odůvodňující zrušení trvalého pobytu cizince, považovat jen takové narušení veřejného pořádku, které lze označit za skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Za závažné narušení veřejného pořádku správní orgány považovaly skutečnost, že žalobce stále páchá trestnou činnost ve značném rozsahu, v případě posledního odsouzení bylo prokázáno 25 útoků na chráněný zájem. Tohoto se žalobce dopustil, přestože byl opakovaně pravomocně odsouzen. Samotná závažnost narušování veřejného pořádku byla ze strany žalobce opakovaně navýšena, jak celkovou způsobenou škodou a počtem útoků na chráněný zájem, tak celkovým počtem odsouzení. V chování žalobce nelze spatřovat žádnou sebereflexi – i přes předchozí trest se znovu dopouští totožné trestné činnosti. Žalobce je dle žalované speciálním recidivistou, což zvyšuje jeho nebezpečnost pro společnost a veřejný pořádek. Se závěrem správních orgánů, tedy že se jedná o závažné porušení veřejného pořádku, se zdejší soud ztotožnil. Dle uvedeného nálezu „*vnitrostátní orgány (resp. soudy) musí kromě existence předchozího odsouzení vzít v úvahu další okolnosti jako například uložený trest, míru zapojení jednotlivce do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení (...).*“ Nelze tedy posuzovat převážně uložený trest, jak žalobce tvrdí. Dále dle Ústavního soudu teprve v rámci posouzení proporcionality opatření „*třeba hodnotit, zda je potenciální zrušení povolení k trvalému pobytu v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na daném území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb na zemi původu atd. V tomto kroku je pak možné zhodnotit i stupeň závažnosti protiprávního jednání, tj. hodnotit obecnou a typovou společenskou nebezpečnost spáchaného zločinu*“. K těmto skutečnostem se krajský soud vyjádří níže.

22. Žalobce dále namítá, že podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu nejsou splněny z toho důvodu, že by toto rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná dle žalobce stran přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce pochybila a neučinila vše, aby byl skutkový stav zjištěn dostatečně, aby bylo objektivně a spravedlivě rozhodnuto. Rodinnou situací se správní orgány zabývaly. Soud v tomto ohledu připomíná, že je nutno číst rozhodnutí obou stupňů jako jeden celek (viz rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Správní orgány zhodnotily délku pobytu, rodinné vazby žalobce apod. Konstatovaly však, že přestože tu má žalobce družku a dva syny, tedy rodinné vazby, negativní okolnosti jeho chování tato skutečnost nepřeváží. S tímto závěrem se zdejší soud ztotožňuje. Krajský soud neshledal pochybení žalované, skutkový stav byl zjištěn dostatečně a rozhodla objektivně. Není na zdejším soudu, aby posuzoval, zda by se v případě závažného porušení veřejného pořádku trestní soud spokojil s alternativním trestem nespojeným s přímým odnětím svobody. Na zdejším soudu naopak je posoudit chování žalobce ve vztahu k jemu udělenému trvalému pobytu.
23. Při zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je nutné identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39: *„Ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje ‚něco k něčemu‘, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život.“* Analogicky vztaženo na nyní posuzovaný případ tedy správní orgány poměřovaly veřejný zájem na ochraně objektů chráněných trestním právem s právem žalobce na soukromý či rodinný život. Myšlenkový proces vedoucí k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života je správním uvážením, přičemž „manuál“ pro správní orgány, jak onu proporционаlitu posuzovat, je obsažen právě v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 9 Azs 90/2019-32). Z něj vyplývá, že zákonodárce v demonstrativním výčtu skutečností, které musí správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlednit, zakotvil v prvé řadě závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince. Tím dává při interpretaci tohoto ustanovení najevo, že intenzita narušení právem chráněných hodnot hostitelského státu je kritériem, které se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí musí brát v potaz především. V rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, NSS uvedl, že *„se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený (...).“* Není tedy nutno v případě, že tu má žalobce rodinné příslušníky, automaticky shledat zrušení trvalého pobytu jako nepřiměřený zásah. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého či rodinného života cizince, které si za dobu svého pobytu v ČR vytvořil, dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71).
24. Dle rozsudku NSS ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 Azs 285/2018-35: *„zrušením oprávnění k trvalému pobytu stěžovatel pozbývá pouze ‚nejsilnější‘ bytové oprávnění, což ho nezabavuje možnosti pobývat na území na základě jiného bytového oprávnění. Zrušení trvalého pobytu není zákazem pobytu na území České republiky.“* Následkem potvrzení rozhodnutí žalované tedy nebude to, že by žalobce nemohl v České republice již nikdy pobývat. Pokud je cizinci zrušeno povolení k trvalému pobytu, nic mu nebrání v tom, aby si požádal o udělení nižšího bytového oprávnění. Zrušením bytového oprávnění nedochází ve srovnání s

vyhoštěním k vystavení nepřekonatelné bariéry mezi žalobcem a jeho rodinnými příslušníky pobývajícími na území (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2019, č. j. 3 Azs 94/2018-32). Žalovaná upozornila na skutečnost, že žalobce již podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky (sp. zn. OAM-04636/PP-2021). Žalobce si je tedy dalších možností vědom.

25. Po zhodnocení intenzity vazeb v České republice lze zhodnotit stupeň závažnosti protiprávního jednání. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že v případě žalobce se nejedná o první pochybení, nýbrž o opakované páčání trestné činnosti, a to již roku 2005 (rozsudek ze dne 26. 7. 2005, sp. zn. 8 Tm 82/2005), tedy nedlouho poté, co dne 23. 6. 2004 získal povolení k trvalému pobytu. Žalobce tedy má tendenci k opakování trestné činnosti. Žalovaná dále správně upozornila na skutečnost, že žalobce spáchal poslední trestnou činnost po narození prvního syna, ani narození syna jej tedy neodradilo od dalšího páčání trestné činnosti. Žalobce si musel být vědom toho, že riskuje ztrátu pobytového oprávnění. Jak žalovaná dále poznamenala, žalobce spolu s družkou a prvním synem dlouhá léta nebydlel a nevedl společnou domácnost (trávili spolu volný čas), stalo se tak až v roce 2020. Druhý syn se narodil v září 2020, narodil se (a byl počat) po zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu.
26. Krajský soud se s hodnocením přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce provedeným správními orgány zcela ztotožňuje. Žalobce má na území České republiky družku českého státního občanství a dva syny, a je tedy zřejmé, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bude velkým zásahem do jeho rodinného života. Zároveň však, jak již bylo vysvětleno výše, rozhodně nebyla žalobcem páchaná trestná činnost jednorázovým přestoupením, ale opakovaným vědomým porušováním trestních předpisů a zájmů státu. Nelze tak tvrdit, že by zrušení povolení k trvalému pobytu bylo v případě žalobce v rozporu se zájmem na slučování rodin. Žalobce si v době páčání této trestné činnosti musel být vědom následků svého jednání, a to i s ohledem na to, že byl za svou činnost opakovaně pravomocně shledán vinným. Jak dovodil Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 2 Azs 147/2016-30, žalobce musel počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti právem chráněným zájmům České republiky může vést k ukončení jeho pobytového oprávnění, a měl počítat s tím, že tímto svým jednáním vystaví obtížím nejen sebe, ale i své rodinné příslušníky. Takové jednání totiž může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo na jeho území pobývat. Přesto proti veřejnému pořádku opakovaně, úmyslně a soustavně jednal. Za této situace žalovaná správně uzavřela, že zásah do jeho soukromého a rodinného života odejmutím povolení trvalého pobytu není nepřiměřený veřejnému zájmu na ochraně veřejného pořádku.
27. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány správně vyhodnotily, že podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce byly splněny, pročez postupovaly správně, pokud povolení k trvalému pobytu žalobce zrušily.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. února 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předseda senátu